

syn til Enkelthederne (Hør!). Jeg skal derfor understøtte Lovudkastet.

Mourier: Jeg skal ikke yttre mig over det Spørgsmaal, hvorvidt der maatte være Grund til at nedsætte et Udvalg, da dette Spørgsmaal ikke nu foreligger. Men jeg skal tillade mig ogsaa at udtale min Anerkjendelse af det fra Regjeringens Side forelagte Lovudkast; det gaaer ud paa ved Rigsretten at indføre en Rettergangorden, støttet paa det Grundlag, som fordres i Grundlovens § 79, gaaer ud paa, ved denne vigtige Domstol virkelig at indføre Offentlighed og Mundtlighed i Retspleien, og den dermed nøie forbundne Anklageproces, dog under endeel Indskrænkninger og Begrænsninger, som nærmest ere foranledigede derved, at man har fundet Banskellighed ved i en Lov for en enkelt Domstol fuldstændigere at gennemføre de i hiin Grundlovs Paragraph udtalte Principer, forinden disse Grundsætninger kunne gjøres gjældende ogsaa med Hensyn til den øvrige Retspleie. Jeg skal imidlertid ikke nægte, at der er adskillige Punkter i Udcastet, med Hensyn til hvilke jeg nærer nogen Tvivl, og jeg vil navnlig ikke tilbageholde den Bemærkning, at jeg for min Deel har megen Tvivl, om virkelig Bestemmelsen i Udcastets § 11 lader sig forene med Grundlovens § 72, den Bestemmelse nemlig, at Rigsretten kan beklædes af 12 Dommere, selv ved Sagernes endelige Paakjendelse; dog er jeg langt fra bestemt at ville paastaae, at dette er absolut uføreneligt med Grundloven, og paa den anden Side erkender jeg det praktisk Usskelige i, at Suppleantvalg kunde undgaaes. Jeg har blandt Andet ogsaa fundet det tvivlsomt, om man ikke kunde gaae noget videre end Lovudkastet med Hensyn til den Virksomhed, der skal anvises den offentlige Anklager ved de foreløbige Undersøgelser, som gaae forud for Sagens Hovedforhandling for Rigsretten, og om ikke overhovedet Anklageren uden Betænkelse kunde indrømmes en større Selvstændighed ligeoverfor Retten; men jeg skal, efter de to foregaaende Taleres Exempel, for Diebliffet ikke opholde mig videre ved disse eller ved de flere andre Punkter, som der ellers kunde være Anledning til at omtale, fordi

jeg erkender, at de i Udcastet foreslaaede Bestemmelser i deres Heelhed ere fyldestgjørende, og fordi Loven dog upaatvivlelig kun kan være at betragte som provisorisk, da den sikkert maa blive at undergive en Revision, naar den bebudede almindelige Omordning af Retspleien har fundet Sted.

Tscherning: Jeg vilde blot spørge, om man har lagt Mærke til, at ved Rettergang af den her omtalte Art er Contumaciam af den yderste Vigtighed, og om der er påtænkt noget Middel til at kunne affige Domme in contumaciam.

Justitsministeren: Jeg skal tillade mig en Bemærkning i Anledning af hvad den sidste ærede Taler fremsførte. Det er, som han bemærkede, ganske almindeligt, at der ved dette Slags Rettergang forekommer særegne Regler med Hensyn til Domme in contumaciam; men disse Regler foranlediges derved, at man ved den foreløbige Behandling af Sagerne gaaer frem paa en anden Maade, end i dette Udcast er foreslaaet. Det er nemlig, hvor offentlig og mundtlig Retspleie finder Sted, sædvanligt, at man, efter at Sagen er henviist til Retten, ansætter et Tidspunkt kort derefter, saasom 14 Dage efter, til Sagens Behandling, hvorved meget ofte bevirkes, at den Anklagede ikke kan faae det behørigte Varsel til at møde i Retten. Jeg har i Udcastet foreslaaet i saa Henseende at gaae en anden Vej, hvorved vi holde os saa meget som muligt til den bestaaende Rettergangsmaade; jeg har nemlig foreslaaet, at man skal give den Anklagede et passende Varsel, selv om han boer udenfor Landet, og naar Stevningen saaledes kan blive ham behørigt forkyndt, eller det efter de Regler, som Loven opstiller, kan formodes, at den er kommen til hans Kundskab, saa kan man ogsaa gaae frem imod ham til endelig Dom, om han endog udebliver. Jeg troer derfor ikke, at det er nødvendigt, i dette Lovforslag at optage særlige Regler om Domme in contumaciam, uden forsaavidt de allerede indeholdes i den gjældende Lovgivning, hvis Bestemmelser i saa Henseende ogsaa ved nærværende Lovforslag ere gjorte anvendelige.